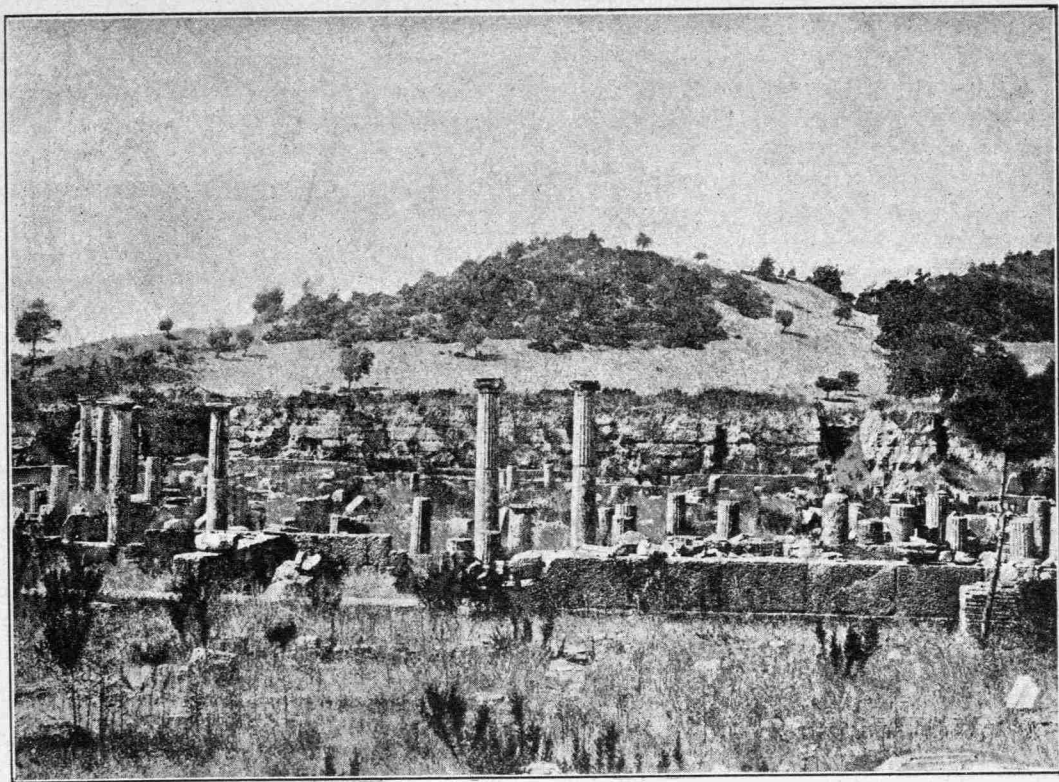

Ο ΛΥΜ Π Ι Α

— "Ω! άνέκραξε. Μή μοῦ κεντᾶς τὸ δάκτυλον καὶ πονῶ. Ἡ Ἀνδρομάχη τὸν ἐκύτταξε μειδιῶσα καὶ ἔσκυψεν ἐκεῖνος καὶ τῆς ἐφίλησε καὶ τὰς δύο χεῖρας.

— Σ' ἀγαπῶ, ἐψιθύρισε. Σ' ἀγαπῶ!

Ἡ Κυρία Καραπούλου ἐνόμισε πρέπον νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν περαιτέρω φλογώδη διόχυσιν καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν μέλλοντα γαμβρόν της ἐρώτησιν ψυχρολουστικὴν περὶ τοῦ κλίματος τῆς πατρίδος του. Ἡ ὁμιλία οὕτω ἐστράφη εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ Ρουπόλδεν-Κίρχεν, καὶ ἐξεθείαζεν ὁ Ροδόλφος τὴν ωραιότητα τῆς φύσεως ἐκεῖ καὶ τὰς σκιερὰς δεινροστοιχίας ὅπου θὰ περιδιαβάξῃ ἡ Ἀνδρομάχη. Ἀλλ' ἀπέναντί του τὸ ὠρολόγιον τὸν ἐνθymίζεν ὅτι πρέπει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν παράδεισόν του. Ὁ δείκτης ἤγγιζε σχεδὸν τὰς τέσσαρας. Ἠγέρθη, ἀπεχαιρέτισε τὴν Κυρίαν Καραπούλου, ἔθλιψε τὰ λεπτὰ δάκτυλα τῆς Ἀνδρομάχης, καὶ βλέπων τοὺς ωραίους ὕμνους ὀφθαλμοῦς της ἠσθάνετο σφοδρὰν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς φιλήσῃ.

— Θὰ με συλλογίζεσαι κάθε ἡμέραν, ἀγάπη μου;

— Ναί, Ροδόλφε.

— Εἰπέ μου κρυφὰ ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

— Σ' ἀγαπῶ! τὸ ξεύρεις.

Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μετὰ χεῖλη σφιγμένα, διεσκέλισε ὀρμητικῶς τὴν κατηφορικὴν ὁδόν, τρο-

μάζων τὰ παίζοντα παιδιά, καὶ σπεύδων, ὥσάν νὰ τὸν ἐδίωκον Ἐριννύες, διῆλθε τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ τὴν ὁδὸν Πατησίων.

Ἐξώθεν τῆς πρεσβείας ἐπερίμενε μία ἄμαξα, ἐνῶ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἤκουσεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸν καλπασμὸν πολλῶν ἵππων.

— Ὁ Κύριος Ροδόλφος καταβαίνει ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν ἀνυπόμονον ἐρώτησιν τοῦ βαρῶνου.

Δὲν ἤργησε νὰ καταβῇ μετὰ τὴν κομφήν του στολὴν τῆς ἵππασίας. Ὁ βαρῶνος τὸν ἐπιθεώρησε ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω καὶ ἔνευσε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐπιδοκιμασίας του.

— Σὲ περιμένουν ἔξω νέαι Κυρίαί. Λυπήσου τας παρακαλῶ.

Καὶ βλέπων τὴν ἀπορίαν τοῦ Ροδόλφου.

— Αἱ! ἐπρόσθεσε. Τὸ ὠραῖον φύλον εἶναι ἀδύνατον καὶ σὺ ἔχεις σήμερον ὕψος τόσοῦ κατακτητικόν!

Ὁ Ροδόλφος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, κατηφῆς ἔτι. Ἡ δεσποινὶς Ρεβιτάση τὸν ἐχαίρετις μετὰ μειδιάμα χαριέστατον καὶ χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καὶ αὐτὸς πῶς καὶ διατί ἐτοποθετήθη πλησίον της. Ἦσαν δώδεκα περίπου οἱ ἑριπποὶ νέοι καὶ νέαι, παρηκολούθουν δὲ τρεῖς ἄμαξαι. Ὁ ἀῆρ ἦτο ζωογόνος, ὁ δὲ ἥλιος ἔλαμπε ἐπὶ τῆς πρασίνης πεδιάδος. Τὸ νεαρόν αἷμα τοῦ εὐ-